

Μουσική και ποίνων

στο Μουσικό Βαγόνι του Ρουφ

Δέκα τρεις έλληνες συνθέτες μελοποιούν παλιούς και νέους ποιητές. Από Σαπφώ και Σοφοκλή μέχρι Βιζυνό, Εμπειρίκο και τους νεώτερους Γκανά και Καψάλη. Και αν αναζητήσεις τους συνθέτες, είναι ένας κι ένας: Μαιρούδης, Ξεδάκης, Μικρούτικος, Δημητρίου, Κουρουπός, Κυπουργός, Παπαδάκης, Ανδρέου, Γρηγορίου, Παπαδημητρίου, Λιούγκος, Χριστοδουλίδης, Αλεξιάδης. Εντυπωσιακός ο λόγος για να οδηγήθεις στον Σταθμό του Ρουφ, στο «Μουσικό Βαγόνι Orient -Express», που έσπειρες η ανίσυχη Τατιάνα Λύγαρη. Κυρίαρχη η μουσική και πρωταγωνιστής ο λόγος σε ένα περιβάλλον διαφορετικό, με τη γοητευτική πινελιά της παρακμής. Χωρίς έγκλημα μεν, αλλά με το άρωμα του Οριάν Εξηρες, έτοι όπως το γνωρίσαμε στην ταινία του Σίντνεϊ Λιούμετ. Χωρίς θελούδα, τουαλέτες, αρώματα, αλλά με τζιν, ποτό, και τραγούδι. Το τρένο αφιρίζει, το τοξίδι αρχίζει όχι στις ράγες αλλά στο πεντάγραμμο, με τους πόκους του πιάνου, της κιθάρας, του μαντολίνου, του φλάσιου και του κοντραμπάου. Ποιός είναι ότι η ποίνη είναι κουραστική; Εδώ ο μουσικός «γάμος»

πέτυχε, ακόμη και για τους ορκισμένους εκθρούς του. Μουσική και λόγος, παρελθόν και παρόν, ιστορία και τρέχουσα στιγμή. Όλα στηρίζουν το «Θέλετε δέντρο ανθίσετε, θέλετε μαραθείτε» για 30 θεατές κάθε βράδυ, οι οποίοι δεν στριμώχνονται αλλά απολαμβάνουν ωνκελικό μια διαφορετική παράσταση κάπου εκεί στον Ταύρο. Με φωνές καλές, όπως του Βασιλί Γιασδάκη και εκείνη της Σοφίας Τζαβάρα (με πιο λαϊκό ποχόρωμα), να εναλλάσσονται σε μια φρέσκια ούσι και πολιά ιδέα. Και αν είστε τυχεροί και βρέχει, το ακτινικό είναι ιδανικό, μαζί με τους φωτισμούς που παιζούν το παιχνίδι της νύχτας και της αυγής, και τους πόκους από τα διπλανά τρένα που έρχονται και φεύγουν.

Το πρώτο μέρος απαιτεί την προσοχή, το δεύτερο επιζητά τη συμμετοχή όλων. Λειτουργεί λυτρωτικά όπως με τα τραγούδια των: Χατζιδάκη, Θεοδωράκη, Ξαρχάκου, Λοιζού και Μαρκόπουλου, μαζί με το κραοί του διπλανού που ρέει στο ποτήρι, τη μυρωδιά της φρέσκιας μπογιάς, και τη θαυμή λάμψη του μπρούτζου. Μια απροσδόκητη πρόσταση μέσα σε ένα βαγόνι... Γιώτα Συκκά